00340

Visitations tal i Sorlsele 1844

Men jag säger som hvar och en af Eder säger: Jag är Paulisk, Jag är Apollisk, Jag är Cephisk och Jag är Christisk. Mon Christus vara söndrad? mon Paulus vara korsfäst för Eder; ellerären I döpte i Paulus namn? 1. Cor. 1: 12: 13.

Apostelen Paulus, hade fått höra genom rykten af Resande Bröder berättelser, att de Christne i Corinthus hade söndrat sig i åtskilliga partier, emedan den ena tyckte sig klokare än den andra, de å samliga hade hört Paulus predika, och tyckte således bäst om honom; andra hade hört Apollos predika, och Andra åter hade hört Petrus predika, och slutligen fanns det äfven några, som hade tröttnat på sjelf predikan.

Jesus Jesus Jesus

2 Det hände det med de Christna i Corinthus alldeles på samma det ofta plägas hända ännu i vora tider, att den ena tycker annan om den Predikanten, och den ena predikanten, emedan han uttrycka och talefätt, som äfven då för tiden den ena predikanten icke var den andra alldeles lik i ordafätt och ordvändningar, fattar de alla arbetade på samma grund, och predikade om samma fall nämligen om den korsfäste Christum. Derof tycks jag de Christen en lärdom, att icke i partier, och säga: Jag är Paulik, Jag är Apollik, Jag är Cephaik, Jag är Christik, likson det sker ännu i denna dag, då de Christna, äfven de som äro andans arbetare

00341

00342

börja på ett visst orden, och
gnida på Bokstäfverna, de Ut-
kommna partier, och fördrings
det flytt ända från Paulus
tid, och flere åter i denna
dag — Men Paulus visar nu
de christne i Corinthus att
en sådan fördring i lärans icke
hände på till Jesusman med den
sanna Christendomens Enhet, och
de söne hämnas han efter denna
ord och säger slutligen: Mom
Paulus eller Kristus för
Eder, eller aren I döpte i Pau-
li namn? Och sedan han be-
visat, huruledes han utan
inblandning af verklig visdom
endast predikat Christum och
korsfästan, eller storsta
förnedrelse och ofullkomlighet
så säger han vidare i nyss
capitlets nyss nämnd fördes
skulle: I aren ännu

00343

rättfärdiga. Tyvärr dem ibland
eder fått mit ord och tro och tvedrägt,
även som icke då rättfärdiga, och
vanden efter enemanskofällt.
Det var den största olycka, som
det lede Satans fiender kunde tillfoga den Christna församlingen,
att den rättfärdiga tvedrägt an-
da, som redan i Pauli tid uppen-
barade sig bland de Corinthier, blef
strax efter Apostlarnas tider mer
och mer allmän ibland dem, som
likväl alla trodde sig stå alfvar-
ligen efter vinnen i Christo.
Ännu under den stora förföljelsen
medan de Christnas blod flöt in-
der Hedningarnes bila, fanns det
ganska många försvillter sector
och partier, af hvilka det ena
trodde sig vara bättre än det
andra, fastän de alla kämpade
för samma sak. Och ännu mera
partier blef det efter förföljel-
sernas slut.

00344

Då började de förskräckta
patienten att fördöma, förkäta
ena fade: Jag har rätt, den
andre fade: Jag har rätt, och jag
vidare den yngre av den förste:
Jag har rätt. Hvilkein hade
rätt? Jag tror att den hade
rätt, som aldrig blandade sig
i gårdarna den bordtvätter, utan
höll sig omfattningen till den
efter det personliga ordet.
Ofta skulle man förskräckligt
med hat av bitterhet om en annan
bokstav, som stod i tro ortikeln
hvilken hade rätt? Kanske
den, som minst vägde ordena
och som allra minst lät sig gnäd
på bokstäfverna.
Och ändå i dag finns det, om
det ej mycket mycket innanför
hjälfva bittersta förfarenheten
som alla tro sig känna.

00345

6 rätt. Herrnhutare, Quäkare,
methodister, Pietister - Hvilken
har rätt? då den ena fördömer
den andra - hvilken har rätt?
Ransake den som vill sanning
och öppna sig för hans tröstlära. Ty
den rätta Kristendomen består
icke i tomma ord; den består i an-
da och sanning - den består i den
invortes människan, som är efter
Guds lika i andans enkelhet.
Hvil i den rätta Kristendomen
är icke någon annan än Broderskap
mer eller mindre i den yttre be-
kännelsen; utan här är fråga
om hjertats inre andeliga lif
i och genom den allmänna förlös-
ningens nåden i Christo. —
Är du en Jude, är du en Grek,
är du en Lutheran, är du en
Cholfs, eller Reformerad, eller
Pietist, eller Herrnhutare eller
Quäkare, eller Mystiker eller
Gammelkäpare, eller hvad du

00346

vara så. Tror du, att den döda
Bekännelsens tro, som Din fader
ha straffvat förut och du straffvas
efter, skall frälsa Din själ i-
från afgrunden, derföre att
du tror dig hafva den rätta
Bekännelsen bekännelsen, utan
att hafva den rätta andan och
lifvet i kristenheten inne fördolda
menniska, som uppenbaras
sig i den lidande nåden
genom trons anhet i kräle-
ken. Eller menar du, att
Guds Anda låter fjettra och
binda fast sig innom den dödas
Bekännelsens bommar och lås. Nej
tack min vän! Christendo-
men låter icke binda fast sig
vid den eller den trosbekän-
nelsen, som dock är menniske-
verk, den må vara huru
renlärig som helst. Utan
Gud den samma Christendomen
är helt fri, och gör fri, likasom
Andan, som uppväcker dem

 00347

samma Christendomen, så fri.
Den fria lifvet från Bokstafvens
tvång. Ja, I ären kallade till
frihet, icke den rättfärdiga frihe-
ten, som Verlden vill prisa och ef-
ter sträfva, utan Andens frihet - som
är hjälpa lifvet i Christendomen - ty
Bokstafven dödar, men Anden gör
lefvande. - Det var derföre inte
undanlift, att Apostlarne måste för-
mana de Christne i Corinthus,
att de skulle akta sig för fä-
dernas fördärfliga ordaktighet, som in-
genting godt kunde åstadkomma,
utan tvärt om underbröfvade och för-
qväfde hjälfva Andan och lifvet i
Christendomen. Derföre säger Ham:
I ären ännu kötteliga. Då den
ena säger: Jag är Paulinsk, Jag
är Apollinsk, Jag är Cephinsk, och
Jag är Christinsk, men Christus
vore söndrad, eller men Paulus
vore korsfäst för Eder?
Och det kan man ännu i dag behöfva
att upprepa och förklara samma ord,
då icke allenast Christendomen

00348

blifvit bortblandad och förtrampad genom de många partier och sällskap, som stå likform slavarnät under Bokstafvens tvång, och säga: jag är Calvinist, jag är lutherske, jag är Pietist, jag är Quäkare, jag är Herrnhutare, jag är en nyläsare. Jag är en gammelläsare. Menar du att Guds ande låter binda sig fast vid Bokstafvens kyttre bekännelser? Eller det att en rätt troende låter binda sig fast vid den döda Bokstafven liksom man binder fast en hund i Murstolpen? Menar du, att Gud icke kan uppväcka en turk eller en Hedning, likaväl som Herrnhutare eller lutheraner eller Quäkare ifrån den förstockliga Judafolkets till alfvarligt sökande efter Nåden. Jag säger Eder, att Gud är mäktig uppväcka Abraham Barnen af dessa stenar. Så sade Johannes åt Judarne, som ville så bredde sig hafva den rätta Abram uti dagen och Bokstafvens tvång. Och hans Pudens skulle stå upp i dag av Christendomens klara morgon ~~[illegible]~~; eller

00349

10 Johannes döpare skulle vak-
na upp ur Kristendomens nytänd-
ning, eller om en dylik skulle
nya fått hafvad upp ur gruset
af det snart utsorlende Kristen-
domens aftonskymning: hvad tror
I dessa mäns skulle hafva att
säga. När de skulle få se he-
la Christenheten sönderskuttad
i så många sekter och partier,
af hvilkka alle och hvar och en
tro sig hafva den rätta läran.
De skulle väl mer än en gång
beklaga och fälla bitter tårar öf-
ver den förskräckliga blindhet
och det dryckliga mörker, hvar-
med Själafiendens omhvefvrat och
öfverrumplat den blinda verldsho-
pen, som går som en svinahjord,
när den jagas af ulfvar nar
i Satans gam, under den döda
Bokstafens tung och snöd
vill icke säga allt hvad jag
tänker om det förskräckliga

fläkten, hvari den lade händer
fäller de arma menniskornas
~~mycket~~ samvetet infekte under
Bokstafvens tvång. Det blir
ett vidt fläkt.

Det är just i detta Satans fläkt
som mängden, med omtänksamhet
te begärd, tvinas bort, då han
efter den första vänkelsen börjar
på att vägra ordan, och gnida på Bok
stafven. Då blir det partier, då
blir det fester och fördringar i
dåran; då blir hämnd och ström
stendomen bortblandad; lifnet och
andan slocknar; den lefvande
tron blir en död Bokstafstro; kär
leken till Gud blir en skenjunkers
käpa. En andelig klöfhand. En adräg
lig Satans lukt och stank
besmittar den dyrt återlöste
själen, med skrynkelnets förgifte
Nu man hoppas efter Guds
ordning, och fattar hufvudsyndens
ifrån den köttsliga fördärfvets
in den andliga förkärleken

00351

12 Så då Skratten djefvulen på
gick, då var han kommit skelet.
Då var den orene anden kom-
mit in i Skrymtar förmaket
med 7 andra andar, som ord 7 gång-
ger ångrera än hans skelf — Det för
han och hans fruntimmersleende
gera sitt och regassera som en
glyspande ulf i Törnekrusek,
mera och flita finder den arma
vanlös Törnen — med Skrymtar
hinnan, som växer som drake
fjäll på de lömska ögonlocken.
Vifar han sina sind blodtorsti-
ga tänder åt hus och m, som
icke vill skelfvilligt skrypa
i det blodröda gapet —
Kära vänner alaten eder för desta
ulver i fåra kläder, som vilja slu-
ka upp era själar lefve alle — De
komma smygande med fagra ord —
och vilja Marka eder bort ifrån
enfaldigheten i Christo, förregif-
vande ett inåtes andeligt
ljus, som icke finnes

00352

ordet – men när det gäller, att de skulle bevisa sin tro och sin kärlek till Gud och nöjaktar med några små upofringar af jordiska fördelar – då jemnja de emellan, och dra mungpan mellan benen, som skamliga hundar. Vakten Eder – de se ut som upblåsta paddor – De äro upblåsta af ondelig högfärd – De hejga öfver nådens ordning – och vilja äfven bevaga andra, att gå det samma med af fruktan skulen i kämna dem; ty den största skrymtaren blir till slut den största skälmen. Denna varning anser jag vara högst nödvändig i denna församling, hvarest den ena hopen ligger i förskrift i det sköttsliga säkerhetens förskräckliga omärkes – den andra hopen hvarbrytet af bekymrens tvång – fått en svårlöst knut på sitt samvete – som ingen människa skens upplösa, om icke Gud, som är så nådig, mot vilmekande, men icke

00353

förande själar – löser upp den fromma
penningen – och lossar deras omtåliga
hammelen ifrån Bokstafvens trång-
och låter dem smaka den andeliga
frihetens liv och känna. Ty visst finns
det också många, som menar alfvar-
ligt och upriktigt, men mena alfvar-
ordet med sitt förstande; med sitt sökande efter nåden
med sitt bedjande i det tysta fördol-
da – med heteliga tårar och böner
på nattlägret – men ibland en hop
af alfvar, som skrika och gråta mundt
emåning, är det icke så godt för
den alfvarligt sökande själen
att finna den rätta medelvä-
gen – den trånga porten, som leder
till målet; ty de skrika alla
med full hals den ena emot den
den andra – der en ser krögare –
der en ser horjagare – der en ser
skrytare – der en ser stor-
der en gäckbuk – der en stagolkämpe
der en dummaste – der en hårbock
fugare – eller en blodhund –
så alla dessa brokiga djuren
som stiga upp ur hafvet och af-
grunden, löpa ans

00354 /5

hvarandra och skrika om hvarandra. Den ena med sitt mjälkande – den andra med sitt krakande – den tredje med sitt tjutande och skällande – den 4de med sina trolltoner och synliga hviskningar, lockande den ensamme, nådesökande till himlen trånga port skräfvande själen – då låter det likfom ett tjutande och skrålande ifrån afgrunden, och det skall vara ett stort Guds under, om den ensamme allvarligt nådesökande själen inte blir förvillad ifrån skaren, och tappar bort den smala stigen, som stadigt leder till himlen trånga port.

Käre själ! Du som allvarligt söker efter nåden, och hatar på att låta dig fram till himlen trånga port. Tappa inte bort vägen! Låt inte förvilla dig ifrån den smala stigen, av synden fagra hviskningar. Vik inte efter omatsarens ord, som vrider och vränger Guds klarastte ord, till sin egen förtappelse. Utan håll dig stadigt vid ordet. Håll dig fast ankaret och stapp inte saligheten klippan Christus.

00355

Stäpp inte av ditt ögnafyte den Stjerna, som leder till Betlehem och till det förlorade landet! Ty om du tror du det är ditt fyte, då är du icke förlorad. Den Stjerna heter: Guds Uppenbarade Ord. Och vill Du finna Christum, så följ den Stjerna - annars inte. Det är den Din egen present och din egen Renung - men jag säger ej mer. Den som har en liten smula av förnekelse på Nådens vägar, han förstår mig väl - den som inte har, han förstår intet. Ty han är blind och förblindad av Satan.

Gud gifve, att de få enfaldne alfvarligt Nådesökande Själar, som finnas i denna församling, och vandra som det, de den ingen kände hafva i sin enslighet och andelige fattigdom sökande anbrägat alfvarligt och uppriktigt efter den Saligförens de Nåden genom tron på Kärlekens i Herrans Jesu Christo: Gud gifve dem Nåd och frid av den evige Förlösaren för Jesu Christi skull! Amen!